

Radiopuhelimet, Talo

Mik talo tm on
ensimmäinen ajatus
olen ollut tll ennenkin
On sunnuntai ja hiljaista

Joka puolella tomua ja likaa
paitsi valokuvassa seinll
siin nuori neito yksin
istuu valkeassa pyhmekossaan
Kalpea naama ja suuret silmt
pohjattomat mustat reit

Ja hyllylt tuijottaa hymypoikapatsas
plykerroksen alla ikuinen ihme:
tuo saatanallinen virne
Ei, ei saa katsoa sinne

Keinutuoli narahtaa itseksään
siin vaari yski verta ja kri stk
Se stk ji hnell viimeiseksi
Tuulettaminen oli aivan turhaa
kalman haju ji huoneeseen ikuisesti

On kaappikellokin hiljainen
kuin pystyyn nostettu ruumisarkku
Vaan kun katsoo tarkemmin
liikkuuko viisari sittenkin

Ulos tlt ja pian!
Murran lukon katkon rivan
juoksen pois yli pihamaan
Vaan kun knnyt katsomaan
ei taloa en olekaan

Vain hiiltyneet rauniot
keskell keltaisen vainion